

Lezing: psalm 116 en Lied 853 'Ik zoek U in den blinde'

Lezing: Marcus 9: 14-29 en Lied 680

Na de preek: lied 773, als meditatie moment

Gemeente van Jezus Christus,

Bergkerk,
dat is de naam van onze kerk, dat zijn we.
Meer kerken in Nederland dragen deze naam.
Een naam die - hier - natuurlijk niet losstaat van het feit
dat ons kerkgebouw aan de Daal en Bergselaan staat.
Maar dat woordje 'berg' vertelt
nog veel meer, het kan hele verhalen oproepen.
En een ieder van ons zal er ook weer de eigen gedachten en associaties bij hebben.
En zo is onze naam een uitnodiging
tot gesprek en samen zoeken.
Dit zijn we – en wat willen we zijn?

Dat woordje 'berg' kan ons verbinden met de woorden van Jezus
uit de Bergrede, met zijn oproep om
een stad op een berg te zijn.
Zichtbaar, niet verborgen. Laat je licht schijnen!

De berg is in de bijbel ook de plek van visioenen,
van dichtbij God zijn, Mozes en Elia wisten de Eeuwige nabij op de berg,
de berg is de plek van stilte en van gebed.

De berg staat ook symbool voor
moeilijke wegen die mensen gaan, voor
de inspanning en de zwaarte,
ergens als een berg tegen op zien.

Het evangelieverhaal van vandaag
volgt op een verhaal over Jezus op een berg.
Jezus en drie van zijn leerlingen
hadden op die berg een piekervaring,
een topervaring.
Het verhaal vertelt
hoe Jezus van gedaante verandert,
zijn kleren glanzend, helder wit, witter dan wit.
Een stem klinkt: Jij bent mijn kind, ik hou van jou.
Een paasmoment,
een bemoediging onderweg,
het lijkt alsof hemel en aarde elkaar even raken...
Daar op die berg.

En daarna gaat het weer bergaf,
al had Petrus er wel, in een tentje, willen blijven,
maar de berg is bijbels gezien nooit een plek
om te blijven.

Het is een plek van zien soms even.
Van uitzicht, van nieuw perspectief,
en dan weer door, dan weer verder.

En zo is ook de berg-kerk geen verblijfsplaats,
maar een halte, een plek om even te zijn, te zingen,
te luisteren, je te warmen aan het licht,
van God en van elkaar,
en daarna gaan we weer verder...
De gewone dagen in, ons leven in, onder de mensen. (...)

En onderaan de berg, in het verhaal van deze zondag,
belandt Jezus in een dal, een dal van diepe duisternis,
angst, noodkreten, wanhoop, onmacht.
En met hem staan ook wij daar.

Het verhaal kent drie momenten.
We beginnen in de menigte.
daarna focust het zich op een vader en een zoon,
en vervolgens bevinden we ons in de beslotenheid van een huis.

Net van de berg afgedaald
ontmoeten we een grote menigte van mensen.
Een grote schare staat er in oudere vertalingen, we bewegen ons
tussen al die mensen met hun eigen levens en vragen, met wat vreugde geeft
en verdriet, met hun gedoe en gedoetjes.
Het kan even lijken alsof je in een demonstratie beland bent.
En we zien leerlingen en we zien schriftgeleerden.
En de leerlingen en de schriftgeleerden zijn aan het discussiëren.
Waarover?
De evangelist vertelt dat niet.
Maar het lijkt over de hoofden van de menigte,
van al die gewone mensen, heen te gaan.
Zij staan erbij en kijken ernaar.
En de vraag hangt in de lucht: wat helpt ons
al dat gepraat, wat helpen ons al die woorden, wat
helpt ons al dat gediscussieer?
En zodra Jezus in beeld komt, richt hun aandacht zich op hem.
Ze begroeten hem, staat er heel
uitdrukkelijk, het lijkt wel alsof hij als geroepen
komt. Ze verwelkomen hem, hij is
meer dan welkom.
Ze lijken al hun hoop op hem te projecteren.

En uit de menigte maakt één zich los:
een vader van een zoon.
Het is één verhaal uit die menigte.
Eén verhaal maar. Er zullen er zoveel meer zijn.

Mijn zoon is bezeten, zegt de vader,
wij zouden dat niet meer zó zeggen, het lijkt taal van toen en daar,
van ziekte koppelen aan demonen, aan kwade geesten.
Wij zouden het vast anders zeggen,
maar kunnen tegelijk ook vast iets van de nood van de vader verstaan:
mijn zoon kan zijn leven niet leven,
hij is bezet gebied, een ziekte van het lichaam, of van ziel of geest,
houdt hem in de greep, heeft de touwtjes overgenomen.
De zoon is een gekweld mens, zoveel
mag duidelijk zijn.
Als je kijkt wie het meest aan het woord is, in deze passage,
dan is het de vader.
De zoon is sprakeloos.
De vader loopt over.
Je hoort hoe de pijn en de eenzaamheid van zijn zoon,
want hoe zal er naar hem gekeken zijn,
zijn pijn is geworden.
Je hoort zijn onmacht en zijn teleurstelling:
ik heb hem bij uw leerlingen gebracht, maar zij konden
er niets mee. Geen hulp kunnen vinden, ellenlange wachtlijsten,
er is geen plek, van de ene instantie naar de andere
hulpverlener, van regulier tot alternatief,
van het kastje naar de muur,
wie helpt ons?
En Jezus vraagt: hoe lang heeft hij hier al last van?
Nodigt uit om te vertellen.
Neemt de tijd, heeft aandacht. Oren en hart open.
En de vader vertelt. En vertelt.
En roept help. Misschien wel één van de moeilijkste
en moedigste dingen, die een mens kan doen.
Ik weet het niet, ik kan het niet. Help!

Je ziet die vader staan en je ziet Jezus staan.
Help ons,
zegt de vader.
Help óns, niet help hem, help mijn zoon, maar help óns.
Want ook zijn leven is getekend. Ook hij loopt levenslang hiermee rond.
Ik zie de nabestaanden van de slachtoffers van de
MH17 staan, deze week, in de rechtszaal.
Hun pijn: hun roep om recht.
Help ook ons.

En er ontstaat een spannende dialoog,
waarin we Jezus horen zeggen:
Alles is mogelijk voor wie gelooft.
Dat is het zinnetje dat bij mij blijft hangen.
Je zegt nogal wat dan.
Ik weet niet of wij het Jezus na zouden zeggen.
Zouden kúnnen zeggen.
Of wij hem dat na zouden dúrven zeggen.
Ik vermoed dat die vader dan dichterbij ons staat:
Ik geloof,
ja, dat doe ik wel, ik wil wel vertrouwen,
maar ik ben ook zo vaak teleurgesteld, het vertrouwen
is me telkens weer uit handen geslagen.
Ik geloof, ja, maar kom mijn ongeloof te hulp. Kom naast me staan.

Alles is mogelijk voor wie gelooft.
Je zou kunnen zeggen dat het een samenvatting is van het leven van Jezus.
Hij is de weg gegaan van dienen, van er-zijn voor mensen,
van bevrijding en van hoop, van mensen niet in de steek laten,
hij stuitte op tegenstand, op mensen met macht,
maar hij is gegaan, en hij bleef gaan,
het werd hem mogelijk gemaakt om te gaan tot het uiterste,
in het geloof, in het vertrouwen
dat dit de enige weg naar het leven is.
Alles is mogelijk voor wie gelooft.

En het eindigt ermee dat hij de kwelgeest van de zoon
gebiedt hem met rust te laten.
En het eindigt ermee dat hij
de zoon bij de hand pakt,
de hand reikt,
altijd weer gaat het toch daarom,
elkaar de hand reiken,
en doet opstaan en hij staat op.

Alles is mogelijk voor wie gelooft.
Het is een belijdenis die we op de paasmorgen misschien wel mee
zouden kunnen zeggen, mee zouden kunnen zingen.
Misschien dat het dan lukt ze te zeggen,
te zingen...
Dat het duister overwonnen wordt,
het is mogelijk...
Dat de liefde overwint,
het is mogelijk...
Als een lied op een berg,
een lied dat uitzicht geeft op nieuw land.

De Duitse theologe Dorothee Sölle, die zich inzette voor recht en gelijke verdeling, tegen de gegroeide en groeiende kloof tussen arm en rijk, zegt het ergens zo in een gedicht, met alle eerbied gesproken: alles is mogelijk, bij ons is het brood al eens eerlijk gedeeld, bij ons is al eens iemand opgestaan... Het kan... Als een belijdenis die ons vol doet houden, hoop geeft, lange adem.

En tot slot belanden we in het huis, in de beslotenheid, ruimte om vragen te stellen, om te leren, de kerk als leerhuis, om jezelf ook kritisch te bekijken, zelfkritiek: waarom konden wij die geest niet uitdrijven, vragen de leerlingen. Waarom lukte het ons niet. Waarom zijn wij hier niet in geslaagd.

En dan geeft Jezus als antwoord:
Dit soort kan alleen door gebed uitgedreven worden.
Er zijn vormen van kwaad, waar je als mens machteloos tegenover staat. Van die momenten waarin je alleen maar kunt bidden, zoals het Onze Vader ons bidden leert: uw koninkrijk kome, uw wil geschiede. Er zijn van die momenten waarop je met lege handen staat. En je alleen maar kunt bidden, hopen, verlangen.

Ik moet óók denken aan een gebed als dat van Franciscus van Assisi...

*Heer, maak mij tot een instrument van uw vrede:
laat mij liefde brengen waar haat is,
eenheid waar mensen verdeeld zijn,
vergiffenis aan mensen die zwak zijn,
laat mij hoop geven aan wie niet meer hoopt,
geloof aan wie twijfelt;
laat mij licht brengen waar het duister is
en vreugde waar mensen bedroefd zijn.*

Zo'n gebed kan je ook nieuwe kracht geven.

Je sterken in je weerstand tegen alles wat het leven verduistert.

Als een milde uitnodiging om iets van vrede te brengen in je en om je heen.

Om weer te ontdekken wat mogelijk is voor wie gelooft.

Amen.